

Het theater van de macht: hoe waanideeën en bedrog een zinloze oorlog aanwakkeren

Door Frank , 15 april 2026

De psychopathologie van de opperbevelhebber

In een wereld waar geopolitieke spelletjes de realiteit vaak overschaduwen, is de aanhoudende confrontatie tussen de Verenigde Staten en Iran ontaard in een doolhof van schijnvertoningen. Een recent gesprek tussen twee onverbloemde analisten, Nima R. Alkhorshid en voormalig VN wapeninspecteur Scott Ritter – wiens analyses ik volledig onderschrijf – trekt de sluier weg van de huidige crisis. Ritters diagnose is kenmerkend bot: de verwevenheid van zionistische invloed en de huidige Amerikaanse leiding opereert vanuit een "ziekelijke psychopathie", een sentiment dat wordt gedeeld door militair analist Andrei Martyanov, die hun acties "demonisch en satanisch" noemt. Hoewel deze termen sterk zijn, suggereert het bewijsmateriaal dat in hun discussie wordt gepresenteerd – met de focus op de blokkade van de Straat van Hormuz, falende inlichtingendiensten en de psychische toestand van de Amerikaanse leiding – dat het geen overdrijvingen zijn, maar klinische beschrijvingen van een beleid dat losstaat van de realiteit.

De Blokkade als Politiek Theater

Het centrale twistpunt is de door de VS opgelegde blokkade nabij de Straat van Hormuz, een strategische zeestraat voor de wereldwijde energievoorziening. Volgens de Trump regering en CENTCOM is de blokkade een meesterlijke vertoning van druk, die de Iraanse handel wurgt. Ritter doet dit echter af als puur “politiek theater.” Hij

wijst op een fundamenteel, schrijnend gebrek: de Amerikaanse marine heeft geen zinvolle fysieke aanwezigheid in de Straat zelf. Amerikaanse oorlogsschepen opereren op een veilige afstand, buiten het bereik van Iraanse raketverdedigingen. Bijgevolg hebben ze geen echte controle over wie er doorvaart.

Ritter onderschrijft het Iraanse narratief, dat gebaseerd is op de waarneembare realiteit: Iran behoudt de facto de controle over zijn territoriale wateren en int invoerrechten, terwijl Amerikaanse schepen machteloos aan de horizon rondhangen. De blokkade is daarom geen militaire operatie, maar een geënceneerde productie, bedoeld voor binnenlands gebruik. Het creëert de perceptie van Amerikaanse macht, zodat president Trump later kan beweren dat een diplomatieke doorbraak alleen mogelijk was dankzij zijn "maximale druk". Dit is beleid als performancekunst, waarbij de levens van naties op het spel worden gezet voor een presidentiële uitspraak.

Ritter laat geen twijfel bestaan over de man in het Witte Huis. Hij beschrijft Donald Trump als lijdend aan een "kwaadaardige narcistische persoonlijkheidsstoornis," een man die niet tot zelfreflectie in staat is en wiens ego zo groot is als de maan. Dit psychologische profiel is niet slechts een karakterfout; het is een drijvende kracht achter het beleid. Trump begon deze oorlog, volgens Ritter, op basis van valse aannames die hem waren verkocht door de Israëlische premier Benjamin Netanyahu en de Mossad. Zij beloofden regimeverandering en de onderdrukking van het Iraanse raketaanvalsvermogen. Ze leverden geen van beide.

Maar in plaats van zijn fout toe te geven, dwingt Trumps psychose hem om zijn strategie te verdubbelen, anderen de schuld te geven (zoals vicepresident Vance, die naar Islamabad werd gestuurd zonder enkele onderhandelingsruimte) en overwinningen te verzinnen. Hij gelooft dat "een enorm bombardement automatisch gelijk staat aan een overwinning omdat de vijand geïntimideerd is." Wanneer de Iraniërs hun vermeende nederlaag niet erkennen, raakt Trump "gefrustreerd en verbijsterd." Dit is de logica van een pestkop die veerkracht niet kan begrijpen. Gesteund door de volledige vernietigingskracht van het Amerikaanse leger, wordt deze psychologische misvorming demonisch – waardoor strategische blindheid verandert in oorlogsmisdaden, zoals Ritter opmerkt, verwijzend naar het bombarderen van ontruimde faciliteiten en burgers onder het mom van "maximale dodelijkheid met minimale wettigheid."

Het Verval van de Gepolitiseerde Intelligentie

Misschien wel het meest angstaanjagende deel van de analyse betreft de volledige ineenstorting van de Amerikaanse inlichtingenapparatuur. Ritter, een ervaren inlichtingenofficier, legt uit hoe het systeem gedoemd is te mislukken wanneer de leiding een specifiek verhaal eist. De Israëli's hadden in juni misschien goede informatie, maar toen die in februari bij Trump aankwam, was het een fossiel. De Iraniërs, die beseften dat hun netwerken waren gecompromitteerd, "schudden de kaarten door" – ze veranderden alles.

De kritieke fout is echter cultureel. In het Washington van vandaag heeft niemand de moed om de president te vertellen dat de fundamentele uitgangspunten van de oorlog een leugen zijn. Zoals Ritter het stelt: junior analisten zien hun bazen uitkijken naar promoties en bonussen op basis van het "goede nieuws" dat ze leveren. Tegengesteld bewijs naar voren brengen zou zelfmoord op de carrière betekenen. Bijgevolg vecht de VS niet tegen het Iran dat bestaat; het vecht tegen een fictief Iran – een karikatuur van radicale, irrationele ayatollahs die alleen bestaat in de PowerPoint-presentaties van vleiers. Dit is de satanische deal waar Martyanov over spreekt: de waarheid inruilen voor macht, resulterend in een oorlog die niemand dient behalve degenen die profiteren van chaos.

Het Ongeziene Iran: Pragmatische Patriotten

De grootste blinde vlek van het Westen, zoals benadrukt door Alkorshid en Ritter, is de weigering om Iran te zien zoals het werkelijk is. Westerse media en politici schetsen een beeld van een "radicaal, ideologisch regime." Toch wijst Ritter op het voor de hand liggende: na 40 dagen oorlog heeft Iran niet willekeurig burgers aangevallen. Ze hebben militaire infrastructuur aangevallen – radars, CIA-kantoren, Mossad bases. Ze opereren niet uit nihilistische woede, maar uit een koud, pragmatisch begrip van afschrikking.

Ritter benadrukt dat Iran een constitutionele republiek is, geen theocratische dictatuur die wordt gerund door gekke mullah's. De Opperste Leider zorgt voor religieuze conformiteit, maar de president (het hoofd van de Opperste Nationale Veiligheidsraad) bestuurt de staat. De Iraanse onderhandelaars die naar Islamabad kwamen, waren geen ideologen; het waren professionals, gewapend met economische, juridische en politieke experts. Ze waren klaar om een deal te sluiten. De Amerikaanse delegatie daarentegen was uitgehold – zonder technische experts, bemand door politieke spindoctors wiens enige taak was ervoor te zorgen dat Trump de overwinning kon claimen. Door te weigeren de conservatieve patriotten van Iran te legitimeren (die het Westen wantrouwen omdat het Westen Iran herhaaldelijk

heeft verraden), radicaliseert de VS hen verder, waardoor een self-fulfilling prophecy van conflict ontstaat.

Saoedi-Arabië en de Nieuwe Wereldorde

De oorlog heeft de berekeningen in de regio fundamenteel veranderd. Scott Ritter merkt op dat Saoedi-Arabië voor het eerst publiekelijk heeft gezegd dat Riyad zijn eigen beleid zal bepalen, niet dat van Washington. De Carter doctrine – de Amerikaanse garantie van veiligheid voor de Golf in ruil voor beleidsaanpassing – is dood. De Saoediërs zien hoe de Amerikaanse marine op afstand wordt gehouden door Iraanse raketten; ze zien hoe China een kruipend delegatie uit de VAE vertelt dat “je de draak niet vertelt wat hij moet doen.” Het unipolaire moment is voorbij.

Ritter concludeert dat de VS “onder Donald Trump niet in staat is om met andere landen samen te werken.” De enige manier waarop de VS zijn gedrag zal aanpassen, is door een nederlaag. Iran heeft zich met succes militair en economisch verzet tegen de Verenigde Staten. De oorlog heeft Iran niet gebroken; het heeft de holheid van de Amerikaanse bluf blootgelegd. De “demonische” aard van de huidige regering ligt in haar weigering om deze realiteit te accepteren, waardoor de wereld eindeloos lijden moet doorstaan omdat een narcist in Washington niet kan toegeven dat hij ongelijk had.

Conclusie

Scott Ritter en Andrei Martyanov gebruiken de termen “psychopathie” en “satanisch” niet lichtvaardig. Ze gebruiken ze klinisch om een bestuursmodel te beschrijven dat de realiteit, empathie en strategische logica heeft verlaten. Wanneer een supermacht wordt geleid door een kwaadaardige narcist, gevoed door een corrupte inlichtingendienst en geadviseerd door buitenlandse belangen die hun eigen genocide nastreven, is het resultaat geen buitenlands beleid; het is een plaats delict. De bevolking van Iran en het bredere Midden-Oosten betaalt de prijs voor het theater van Washington, en totdat het Amerikaanse volk de waarheid eist, zal het doek over deze tragedie nooit vallen.

<https://youtu.be/Gmb40cjXpEw>